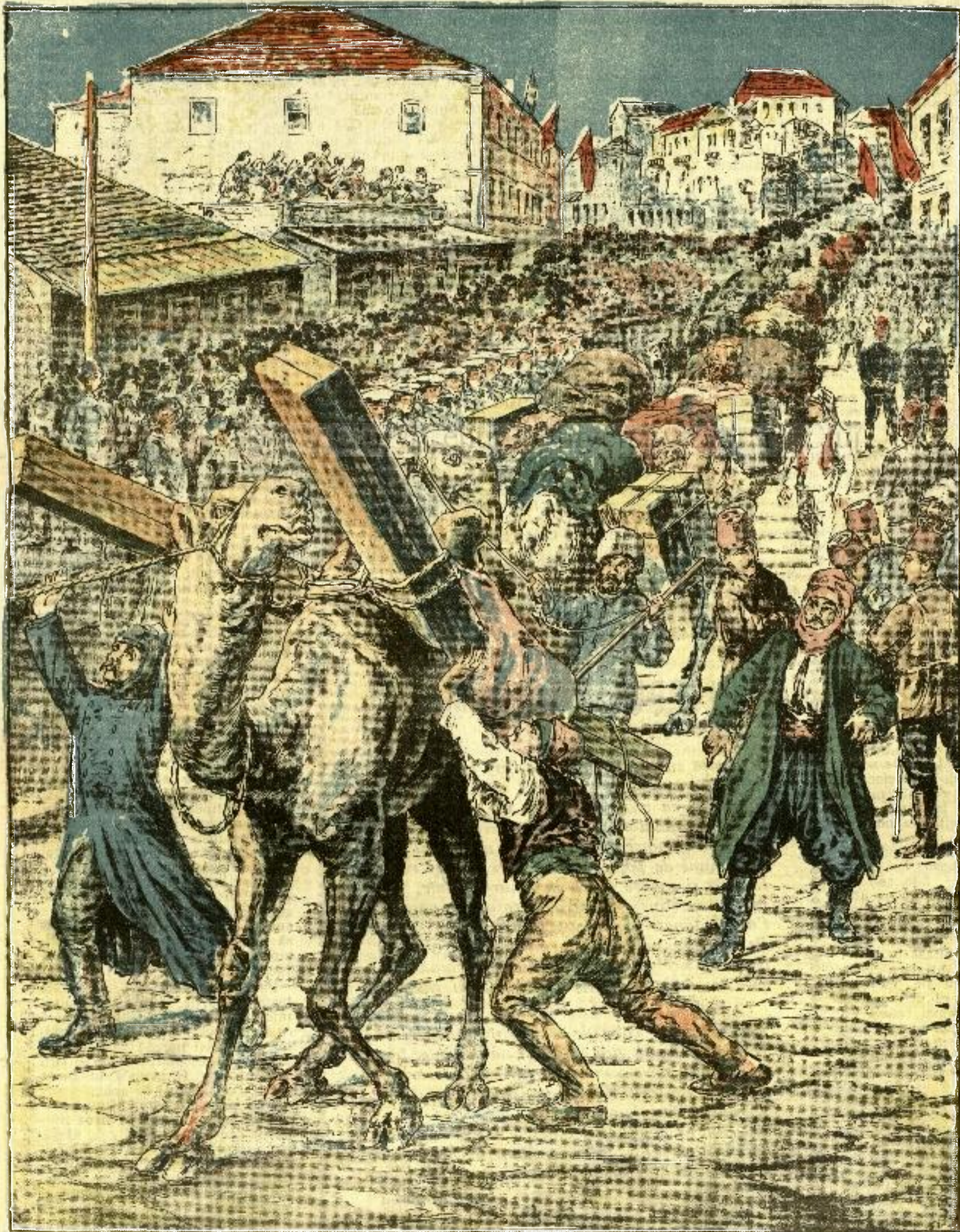

UNIVERSUL LITERAR

<p>ABONAMENTUL L. 12,60 ANUAL <i>Abonamentele se ac numa' pe un an.</i></p>	<p>COLABORATORII ACESTUI NUMAR Mestugean, Corneliu Măgur, Otilia Ghibu, N. Pora, I. Cucu-Freamăt, B. Lăutaru, Volbură Poiană, General Al. Hiottu, Gabriella I. A. Vuculescu, L. Achimescu, etc.</p>	<p>ANUNCIURI Linia pe pag. 7 și 8 - BANI 20 -</p>
--	--	--

Un transport de muniții turcești în Asia Mică

MOARTEA SULTANEI

de CORNELIU MUȚUR

Indată ce treceai de hanul lui Vlad simțeați că te apropii de Umbrărești; iar dacă ajungeai în capul satului umbra salcânilor de lângă biserică te ademenea să-ți odihnești trupul obosit. De-aci, de sub salcâmi, de-și roteai privirea cercetător spre vale, de-asupra Umbrăreștilor, te simțeați mulțumit la vederea caselor albe și așezate cu rost; iar dintre ele îți răsărea înaintea ochilor, înălțându-se o-crotitoare deasupra tuturor, casa Moldovenilor așezată în coasta stângă a satului. Casa asta era podoba satului și se mândreau toți cu ea, că nu e puțin lucru ca tu om străin, care vii de departe, oprindu-te într-o zi în dealul Umbrăreștilor să rămâi uimit de lumina și curățenia care isvorăște din casa Moldovenilor.

Și asta se datoră numai gustului și priceperii conului Mihnea, care, fără multă cheltuială isbutise să facă un lucru pe placul tuturor. Așa esiau toate unde puneau mâna conu Mihnea. Apoi, dacă erai oaspetele lui, ti-era dat să vezi multe lucruri și nu știzi de ce să te minunezi: de casele simple și frumoase, de porțile cu zăbrele și cu stâlpi săpați, de merii și perii așezate ca niște soldați în covorul de iarbă de lângă uluci, ori de grădina din fundul curții în care crinii se legănau ademenitori deasupra celorlalte flori? Când, după cele ce-ți arăta conu Mihnea, te îndurai să pleci acasă erai convins de un lucru, că conu Mihnea Moldoveanu e meșter mare.

Înainte vreme nu fusese așa pe aici. Pe locurile acestea fusese casele bătrânilor Moldoveni și aici muriseră ei cu toții; iar vremea, care nu cruță nimic, nu se îndurase nici de casel moldovenilor și le îngropase pe jumătate în pământ. Conului Mihnea, când se făcuse mare, nu-i rămăsese decât să le dărâme și să ridice în locul lor casa ce-o stăpânea acum. Numai el știe însă ce îndurerat s'a simțit când a văzut cum se topește pereții casei moșilor lui și se premizi fărămate:

fac în grămezi de nioloz și cără-De când trăiau Moldovenii în Umbrărești locuitorii nu s'au plâns vre-odată de ceva; iar conu Mihnea, care ținea mai mult ca la orice la datina strămoșească, n'a căutat niciodată s'o desmăte. Se purta bine cu toți, nu le lua în seamă greșelile, le asculta tuturor păsurile și-i ajuta totdeauna cu bani și sfaturi părintești. De aceea treacă anii ca zilele și prefacă-se toate pe nesimțite că asta nu va sluji niciodată ca locuitorii din Umbrărești să-și uite de neamul Moldovenilor.

Conu Mihnea era ultimul dintre Moldoveni. Singura-i mângăiere era Sultana. — fata ce-i rămăsese dela răposata coana Raluca nevastă-sa. Cât o trăi conu Mihnea și-o aducea aminte de coana Raluca, că-i fusese soată erdinească și-l ajutase în toate. Și de aceea, după moartea Ralucai, fusese muncit de gânduri negre. I se părea că de-acum ar trăi în zadar. Numai când s'a gândit la fată a băgat de seamă că nu e înțeleptese lucru să te omori, când ai o datorie de împlinit. Și de-atunci trăia numai pentru Sultana.

În casă la conu Mihnea în fiecare săptămână era sindrofie. De obicei asta se întâmpla Duminică. Atunci se strâneau la vorbă toți frunțeții din Umbrărești, că fiecare socotea ca o cinste să intre în casa unui Moldovean. Vorbea fiecare cum se pricepea; iar conu Mihnea de pe scaunul cu rezemătoare de plus îi asculta cu luare-aminte. Câteodată își răscolea și

conu Mihnea amintirile și începea să povestească așa cum numai el știa povesti. Atunci se făcea tăcere în odaie și toți stăteau nemișcați cu ochii în ochii lui, încetușăți, de farmecul vorbei ce-i eșia din gură. Spre seară, când soarele alunecă după dealul din dosul casei, Sultana poftea pe oaspeți în grădina la cafea; iar conu Mihnea privea în urma feței, care pășea legănându-se ca o floare în bătaia vântului, și parc'ar fi vrut să spuie tuturor:

— Vedeti, asta mi-e întreaga comoară!

Avea mare dragoste conu Mihnea de Sultana și n'ar fi îndrăsnit să-i spună o singură vorbă rea, fiindcă icoana răposatei nevaste-si. Așa era și Raluca: înaltă, subțire, cu ochii albaștri și cu părul negru lipit de tâmpile. De aceea, când o privea pe Sultana, i se părea conului Mihnea că Raluca nu murise. Dar, pe când Raluca era tăcută, visătoare, câteodată tristă, Sultana era veselă, copilăroasă, plină de farmec. Conului Mihnea îi plăcea firea Sultanei, căci se gândea că Sultana o să-i facă și lui viața mai plăcută, și-asa nici luă în seamă toate sburdănicile ei. Îi plăcea s'o vadă mereu veselă și s'o mulțumească în toate. O lăsa liberă, să facă ce-o vrea, să nu fie ca răposata Raluca tot tristă, tristă și să se pătrunză de orice lucru.

Se apropia ziua Rusaliilor. În fiecare an în ziua asta conu Mihnea își serba ziua nasterii. Atunci era petrecere mare la curte, că zicea conu Mihnea că toți trebuie să fie părtași la bucuria lui. Și în adevăr ziua aceea era zi de sărbătoare și pentru Umbrăreșteni, căci fiecare ținea să arate conului Mihnea dragostea ce i-o poartă. De dimineața conu Mihnea se ducea la biserică și asculta slujba în strana Moldovenilor. După ce se împărțăsea se ducea acasă, spunea oamenilor cum să rânduiască lucrurile pentru după amiază și apoi se culca puțin. Pe la

trei conu Mihnea era sculat de mult și aștepta musafirii. Când erau adunați toți se asterneau la masă și beau și mâncau în cinstea conului Mihnea până spre seară. Seara se întindea o masă și pentru oamenii mai săraci și apoi de-acolo înainte se ținea chef cu lăutari până la ziuă.

Totdeauna de ziua asta Sultana îi dase conului Mihnea câte ceva spre amintire. Și când primea conu Mihnea din mâinile Sultanei câte o perniță de trandafiri țesuți cu fir de mătase, sau câte un șervet cu flori de borangic era nespus de fericit. Anul acesta Sultana se gândise să-i dea conului Mihnea flori, o cunună făcută din florile ce cresc la marginea isvorului din pădure. O, cum o să i se umezească ochii conului Mihnea când, mulțumit că se găsește în pragul unui nou an al vieții sale, va veni Sultana, îi va așeza cununa cu flori pe cap și apoi va îngenușchia în fața lui și-i va săruta mâna ca o fată cuminte!

Pe la toată Sultana o luă spre pădure. Plecase de-acasă fără s'o vadă nimeni, căci Sultana e și-reată și nu vrea să spună nimănui când s'apucă să facă ceva. Și dacă cumva o să întănească pe moș Nichifor pădurarul n'o să-i spuie nici lui gândul ei, că pe urmă ce farmec o să mai aibă pentru conu Mihnea vestea dac'ar ști-o mai înainte de a i-o spune fata lui? Și tot gândindu-se ajunse la isvor. Isvorul i-l arătase odată tot moș Nichifor, că el îi dase de urmă și-l îngrijea. Pe atunci era mai mică. Și-aducea aminte că o luase moș Nichifor și o adusesse în pădure, o plimbăse prin toate locurile, îi arătase toate păsările și apoi o adusesse și la isvor zicându-i:

— Iacă și apa mea!

Știe că i-a mai spus moș Nichifor și cum descoperise isvorul, dar nu-și mai aducea aminte acum povestea. Ținea minte un lucru însă: moș Nichifor împletise cum putuse o cunună de flori și i-o pusese pe cap zicându-i

— Tii! Parcăi fi o domniță! Chiar așa, o domniță din povești.

Ea, pe atunci, nu pricepuse vorbele astea, dar mai târziu, când se făcuse mai mare și se dusesse la isvor, își făcuse și ea o cunună și și-o pusese pe cap. Apoi, când se

uitase în apa isvorului, și-adusesse aminte de vorbele pădurarului și începuse să răzâ.

Lăsată în voia gândurilor nici nu băgase de seamă când adunase grămada aceea de flori mirisitoare. Se așeză apoi la marginea isvorului, rezemată de o piatră și puse și florile lângă ea. Apoi, când să înceapă cununa, stătu pe gânduri. Nu știa cum s'o facă. Să puie pe margine bănuței, sau al-bătrele? Apoi se holări să puie bănuței, că sunt albi și părul conului Mihnea tot în alt bate. Prin mijloc are să puie și albășirele că sunt frumoase. Și prinse a lua apoi florile una câte una și a le împleti. Ce bine o să-i pară conului Mihnea când o vedea cununa. Parcă-l vede... Dar de ce s'o fi întunecat oare apa isvorului? Parcă'ar fi înăuntru cineva care-i face semne. Și aplecându-se i se păru că vede tremurând în unda apei chipul unui om. Se 'ntoarse apoi repede și privi cu spaimă. Spaima nu-i fusese degeaba. Pe o piatră, așezată în spatele ei, un băiat cu fața încadrată de un păr negru sta și o privea cu ochi pălmași. De frică Sultanei îi căzuse și cununa din mâini în apă.

Băiatul, când s'a văzut descoperit, s'a sculat încet de jos, a mai privit-o odată bine și apoi a dispărut în negura pădurii; iar Sultana a privit în urma lui încremenită. De n'ar fi ținut să facă cu orice chip cununa ar fi plecat chiar acum acasă. Pe când lucra, un gând îi licări în minte: ochii băiatului. Ce ochi frumoși!

A doua zi de n'ar fi fost sărbătoare pentru conu Mihnea și de n'ar fi venit atâta lume, cum s'ar mai fi dus Sultana în pădure! Ncaptea aproape, că n'a putut să dormă, căci dacă vrea să aștească i se părea că din întuneric răsar doi ochi ca doi carbuni și o priveau fix. Și îi pieresomnul.

A treia zi n'a mai putut aștepta și a pornit grăbită spre isvor. Și-a luat ca atunci flori și s'a prefăcut că lucrează. Și într'un timp i s'a părut că vede jucând în apa isvorului doi ochi mari și strălucitori. Dar când s'a întors și a văzut că nu era nimeni, a înțeles că numai mintea ei turburată văzuse ce nu era.

Dar Sultana știa, că, dacă nu l-a găsit azi, îl va găsi mâine, că nu se poate ca stăpânul ochilor acelor frumoși să nu mai vie la isvor. Cu un gând doră să-i mai vadă, cu zece nu. Căci se gândea c'o să tremure și-o să-i fie frică dacă s'o găsi față 'a față cu ochii aceia mari cari căntau să-i pătrunză cu de-a-sila în suflet.

Și s'a întâmplat așa cum gândise Sultana. La o săptămână după aceea l-a întâlnit. O, ziua aceea i-a rămas întipărită pentru totdeauna în minte. Parcă vedea: ea împletea niște flori, când se ivise băiatul pe cărare; iar dacă se apropie de ea stătuse în fața ei și o privise fix. Sultanei, de frică, îi căzuseră niște flori în apă. Băiatul făcuse doi pași, se aplecase deasupra apei și luase florile; apoi vrusesse să i le dea. Atunci fără voie privirile îi se întâlniseră. O, cum o privise atunci!

Parcă'ar fi vrut să-i destrame toate gândurile, să nu-i rămână nimic necunoscut; iar Sultana parcă se simțea vrăjită de privirea ochilor acelor și parcă-i văjăise ceva prin urechi ca unui bolnav, și dacă băiatul n'ar fi prins-o în brațe poate că'ar fi căzut în apă...

Dela o vreme conu Mihnea observase o schimbare în firea Sultanei. Dimineața, când eșia afară, n'o mai găsea ca de obicei în grădina și nici veselă ca totdeauna n'o mai vedea. Stătea vreme îndelungată pe câte un scaun și privea în neștire; iar dacă o'ntreba ce are, cu grija unui părinte care-și iubește copiii, Sultana abia că înțelegea întrebarea și se căsnea să

ÎNCEPUT DE TOAMNĂ

O tainiță sub boltă de trandafiri sălbateci,
În jeru-i e lumină și umbră so'itară
În ea. Aicea visul se-apropie de gene;
Încet, din gânduri multe, în sufletu-mi coboară.
Reflex de frunze aruncă pe fața mea verzi pete;
Pe lemnul de podele, pe-atocuri sepi și ros,
Luminii și umbre joacă în tonuri trizate,
În galben stins ș'albastru și roșu luminos.
Căzură lângă mine două petale roșii
Pe margini ruginite. Pe una vântu-o duce,
O zboară încet afară, în aerul de toamnă
Și-o lasă'n voia soartei la cea dintâi răscruce.

În tainiță sub boltă de trandafiri sălbateci
Din cer, din vânt, din visuri, se'naltă cântec trist.
Îl cântă tu oare-acuma, în farmecu'nserării,
În clipea cea din urmă când pe cuprinsul zării
E numai nostalgie omurgul ametist?
Nu, nu! Toamna cu cețuri acum firea apasă,
Și cântecul nu-i cântec, ci plâns de desnădejde
Al zilei cei din urmă al verii ce ne lasă.

Otilia Ghibu

În tranșeele franceze. Transportarea bombelor ce cântărește fie-care 50 kgr.

răspunză; apoi pornea iar în lumea ei de gânduri.

Intr'o seară conu Mihnea ședea în grădină și privea la oamenii cari stropeau florile. Deodată, în umbra serii, se ivise pe poartă moș Nichifor, pășind încet și măsurat ca un înțelept. Dacă s'a apropiat de conu Mihnea s'a plecat în fața lui și i-a zis:

— Coane, să ierți, aș avea ceva de spus; numai câteva vorbe; da să nu știe nimeni.

Conu Mihnea îl privi pe furis, cercetător, și-i spuse să vie în casă. Când au ajuns înăuntru i-a făcut semn pădurarului să dea drumul vorbeii.

— Eu am tot vrut să viu mai de mult pe aici, zise pădurarul, dar m'am temut că n'o fi adevărat de, ca omul nu ești sigur. Eu, așa vedeam pe conu Sultana că se coboară spre isvor și mă gândeam că bine, te cobori odată, de două ori, de plăcere, dar așa întotdeauna să te duci întins spre vale, nu e lucru curat. Și într'o zi m'am luat după conu Sultana. Să ierți, da așa am socotit eu cu mintea mea cea proastă. Și să vezi că socoteala mea a fost bună. M'am mirat și eu în urmă cum de-o nimerisem așa bine. Asta a fost Joi după prânz. Eu frecam pușcă fiindcă se ruginise puțin când iată văzui trecând grăbită spre vale pe conu Sultana. Nu știu cine m'a împins, dar am luat-o și eu spre vale și tip-tip, mai ascunde-te pe ici, pe colea, așa am mers tot drumul. La isvor conu Sultana s'a oprit.

Și dacă ajuns acolo s'a așezat pe o piatră și și-a întins privirea de-alungul cărării ca și cum ar fi așteptat pe cineva. Și dela un timp văd că se ivește în capul cărării un ala, parc-ar fi fost un copil; iar dacă s'a apropiat de isvor s'a așezat pe piatră lângă conu Sultana. Atunci l-am văzut și eu mai bine: era Neculai, zău, Neculai. Uite, să mă bată sfântul dacă mint. Acu, eu nu știam ce să cred, că nu-mi închipuiam ce poate căta Neculai lângă conu Sultana. Numai când am văzut că o mângâie pe păr și că-i sărută mâna mi-am închipuit eu. Abia că m'am stăpânit să nu mă reped la el și să-i strivesc capul

ca unui șarpe, că numai Dumnezeu știe cât mi-e de dragă conu Sultana. Și d'ăia am venit să spui, să știi și dumneata.

Vorbele pădurarului fuseseră o lovitură strașnică pentru conu Mihnea. Nu-și putea închipui el cum de se uita Sultana la Neculai, la o lepădătură, la un golan, că nu era mai mult. Toți îl cunoșteau, că nu era nimeni care să nu-i fi dat de milă o bucată de pâine. De două luni de când se pripășise în Umbrărești nu-și făcuse nici un rost, că numai dascălul Resmeriță strică, că-l lăsa să se culce în elopotniță.

Degeaba, nu putea uita așa ușor întâmplarea asta conu Mihnea. Auzi, neamul Moldovenilor să fie de râsul unui nemernic! Dacă l-ar fi avut atunci în față pe Neculai l-ar fi împușcat ca pe un câine.

Dar gândul ăsta-lavea mai de mult moș Nichifor, dar îi fusese frică de ce-o să zică lumea, când o auzi că a împușcat un om. Și de aceea se duse mai mult să-i spuie și conului Mihnea, să știe că dacă o auzi că Neculai nu mai este să nu se mire.

Nenorocul lui Neculai a fost că chiar în seara aceea să-l văză moș Nichifor. Bătrânul l-a pândit până s'a depărtat bine de coliba și apoi a tras. La sgomotul puștei pădurea a vuit îndelung, dar cine se interesează de tot ce face pădurarul în pădurea lui.—De-acum Neculai a murit; iar ochii lui mari și frumoși, în fața cărora tremurase de-atâtea ori Sultana, nu se vor mai deschide niciodată.

A doua zi conu Mihnea a aflat-o și pe-asta tot din gura pădurarului. Vestea l-a pus pe gânduri. Se gândea ce-să se întâmple cu Sultana când o afla de moartea lui Neculai, căci știa conu Mihnea, că-i mare lucru iubirea și nu-i te poți împotrivi. Pe de altă parte nu-i venea să-l mustre nici pe moș Nichifor, că ăsta fusese și gândul lui. La grea încercare îl puse Dumnezeu!

De câte ori nu se mai duse Sultana în zadar la isvor și așteptase pe Neculai și de câte ori nu plecase cu gând să vie a doua zi. Totdeauna se întorcea tristă acasă. Din cauza asta slăbise; iar conu

Mihnea o vedea întristat cum se topește pe picioare.

Dar zis-a cineva cândva că tot ce e dat omului să se întâmple i se întâmplă, că dacă a putut conu Mihnea să ascunză moartea lui Neculai o zi, o săptămână, n'a putut s'o ascunză o lună sau mai mult și a aflat și Sultana. O, cum ar fi vrut conu Mihnea să moară mai bine decât să vază pe Sultana că toată ziua stă la un loc, ghemuită, cu privirea dusă departe-departe și râde ca o nebună. Degeaba se ducea lângă ea și o mângâia pe obraz, pe păr, îi sărută ochii și o rugă să se uite la el și să-i spuie ce are, că Sultana nu-l auzea și nu-l vedea; iar conu Mihnea toată ziua plângea ca un copil.

De vale de isvor, acolo unde se isprăvea pădurea era un lac mare. Acolo s'a dus Sultana într'o zi, când fugise de-acasă, și s'a înecat; iar dacă Marin Păcurarul, care văzuse huerul de departe, venise să-l spuie conului Mihnea nu fusese crezut. Și a trebuit să caute oamenii o zi întreagă până să dea de corpul Sultanei; iar conu Mihnea, când a văzut pe Sultana cu părul ud lipit de temple și cu pleoapele lăsate peste ochii ei albaștri ca cerul senin, s'a frânt dela mijloc ca un copac lovit de trăsnet și a căzut lângă Sultana într'un holot de plâns

...Cum s'au mai schimbat lucrurile! Conu păru că vede înaintea lui, ca în vis pe biata lui mamă, care se frământă cu nevoile soartei, și care-l dăduse în grija meșterului Anton ca să-i fie și ei cândva de vre-un folos. Da, așa e, dacă va pări pe meșter, acesta tot va scăpa într'un fel, dar el, ce se va face? Meșterul îl va da afară ca pe un netrebnic, lăsându-l fără de nici un ajutor pe drumuri; iar mama lui îl va blestema că nu i-a ascultat povata și l-a amărit zilele bătrâneții. Și apoi de ce nu s'ar arată mai milos decât meșterul? De ce să-și încerce sufletul cu o faptă rea? Și ești afară din curtea secției.

Se inserase. Negura nopții se întindea cu încetul și o pace sfântă plutea peste toate; iar colo la orizont, luccafărul, ca un cărbune a-

prins, își tremura lumina pe câmpul negru al boltii cerești, înconjurat de două stele mici ce clipeau sfioase.

Pavel porni spre casă. Se simțea parcă mai ușurat, fiindcă făcuse o faptă bună.

Ajunse în curte, se duse la ușă și bătu din picioare ca să fie auzit de cei dinăuntru. Meșterul ești afară trântind ușa cu furie. Era beat. Fusesse cu câțiva prieteni la crăsmă și băuse numai rachiu. Când dădu cu ochii de Pavel strigă la el cât putu:

— Unde-ai fost până-acum, mă? Acum se vine acasă?

Pavel vru să răspundă:

— Să vezi meștere, că eu, să nu crezi că dacă...

Dar n'avu vreme să isprăvească. O palmă a meșterului îi închise gura și-l umplu de sânge. Apoi meșterul intră în casă și închise ușa cu zăvorul. Pavel rămase afară în tovărășia stelelor și începu să plângă. Și fiindcă-i era somn își luă o mână de paie din culesul găinilor, le întinse pe jos în chip de așternut și apoi se făcu ghem pe ele și adormi cu gândul la o viață mai bună.

FILME

La Arme!

Vaporașul spintecă pe inserate undele sărate ale lacului Techirghiol, transportând un grup de excursioniști dela Carmen-Sylva în sat.

Afară de câteva lotci răslețe, în care se strânge nămolul, lacul acesta, lipsit de orice vietate, cu fărmiurile-i șterse pare un pustiu.

Totuși, în seara aceea, un magnific apus de soare care înfrumusețează orizontul cu toate culorile curcubeului oferă lacului mort un aspect de un pitoresc incântător.

Atmosfera aceasta calmă e înviorată afară de sgomotul ritmic al motorului, de notele drăgăstoase pe care le scoate din armonică un grec pântecos cocoțat pe proră și care delectează pe pasageri, veșnic cu aceleași melodii orientale la fiecare cursă a vapurașului.

Printre pasageri se află și un băiețuș ca de șase ani, voinic și spătos ca un mic atlet. Băiețușul vorbește cu un pronunțat accent moldovenesc cu toată lumea și mai ales cu mamă-sa. El are o dorință pe care o exprimă tuturor, iar nimeni nu pare în măsură să i-o satisfacă. De departe observă că dorința micului moldovean se referă la muzicant. Acesta continuă să scoată din instrumentul său aceleași cântece de inimă albastră cari par a nu fi pe placul moldoveanului nostru.

În cele din urmă, exasperat, micul pasager se urcă pe o bancă și, stând în picioare drept ca o statuie, strigă muzicantului cu o voce puternică care domină sgomotul motorului și al apei spintecată de vapurașul ce zboară:

— La arme! cântă la arme!

Muzicantul se execută, iar micul excursionist, în aplauzele celorlalți pasageri, își scoate pălări-oara și falfâind-o ca un steag îl acompaniază din gură:

Veniți viteji apărați ai țării
Veniți că sfânta zi a răsărit...

Mestugean

Munițiile lui Trepăduș

de N. POHA

Războiul cel mare era în toi. Zi cu zi, ba s'ar putea spune chiar ceas, cu ceas, telegraful, cu sau fără fir, aducea vești din ce în ce mai sensaționale, mai alarmante.

Iar „edițiile speciale”, ca niște cornete acustice de dimensiuni monstruoase, măreau și înfloreau depeșile primite, exagerându-le până la paroxismul exasperant al unor năprasnice catastrofe.

Dar să spicuiem câteva titluri de articole, luate la întâmplare de pe afișul gazetelor filo-franceze, filo-germane și filo-ruse*):

„Năprasnica ofensivă a aliaților în Flandra... Dezastrul nemților... Panica moscovită... Barbaria teutonă... Agonia aliaților...”

Își poate ușor închipui ricine e-nervarea, aproape înfrigurarea cu care mulțimea amatorilor de pierdere de vreme și de capuținare, șvarturi, lăchier și spirături—dela ceasurile reglementare—sorbeau pe nerăsuflăte conținutul „specialelor” în același timp cu ingredientele răceritoare-încălzitoare...

La dreptul vorbind nici „specialele” nu se lăsau mai pe jos, ca acțiune calorifică în aceeași cozină, uneori chiar în aceeași colană, curiozitatea amatorului de depeși urgente era tratată cu câte una caldă și cu o alta rece, căpătând, astfel, rezultatele unui „halbhad”, făcut foarte pe „delele și mai ales foarte pe ieftin!

„Cinci parole „ediție specială”... cu ultimele rezultate ale războiului!”

În cele din urmă amatorii de știri senzaționale se învățase cu toate, iar „specialele” își pierdeau prestigiul văzând cu ochii.

Marile cartiere generale ale foilor de tiraj erau o bătăială de bondari și viespi. Ce să mai scornească, ce să mai facă? Genialitatea reporterilor se clătina grozav.

Și-atunci, ca un semn al providenței care nu își uită pe cei mai distinși aleși dintre aleși, izbucni bomba „presiunilor diplomatice” ale beligeranților pentru forțarea neutrilor, în orice fel...

Numai decât se ridică cu câteva grade diapazonul unui fel de „filo...”, scoborindu-se cel puțin cu tot atâtca la cele lalte.

Și cum, „respectând litera sfântă a neutralității”, unele cereau, sus și tare, să nu se îngăduiască trecerea munițiilor decât pentru o tabără de beligeranți, cele lalte „filo...” cointereseante, tunau și fulgerau împotriva acestei învederate părtimiri și călcări a neutralității.

Iar „opinia publică” dela ceasurile obișnuitei pierderi de vreme de prin diferite localuri și terase, firește că se alarmă deabinele...

Se începu o adevărată întrecere între reprezentanții cei mai autorizați ai „opiniei publice”. Care de care dădea în vileag câte „o nouă infamie”, dacă nu chiar câte „o altă trădare”, la fiecare ediție.

Și, ținte pe „speciale”!

Erau ca ciupercile, câte zece pe ceas, cu câte-o „ullimă oră” de inci linii tipărite cu slove de-o schioapă, de afiș.

Iar prin furnicarul de lume ce alcătuește „opinia publică” dintre Palat și Boulevard, „specialele” foliau, ca niște fluturi mari, din mâinile țiganilor în acele ale mulțimei.

Dar să-l lăsăm să vorbească pe cel mai autorizat reprezentant al opiniei publice, ilustrul Jacob Trepăduș, unul din decanii știrilor senzaționale și al telegramelor alarmante, urgent confecționate în respectivul cartier general al „Fan-

farei” organul unde taie și spânzură:

„Țara întreagă e alarmată de atitudinea nepermisă ce o au organele noastre administrative care lasă, cu o condamnabilă ușurință liberul transit pe teritoriul țării a munițiilor necesare dușmanilor noștri de veacuri.

„Vigilența și răbdarea publică au fost sfidate cu nerușinare. Și, ca să fim preciși, nu mai departe dealtăeri noapte, un înalt funcționar dela vama X, ne afirmă că a semnalat trecerea unui tren special încărcat cu muniții.

„Înaltul personaj al cărui nume îl trecem sub tăcere,—din motive ușor de înțeles —ne-a mărturisit că azi-noapte fiind o lună plină a zărit prin crăpăturile vagoanelor țevi de tunuri și licăriri de baionete.

„Așa dar e vorba de un tren încărcat nu numai cu muniții, dar și cu armate de ale barbarilor cu care, mâine poimâine, vor trebui să se măsoare fiii țării noastre.

„S'a făptuit cea mai de pe urmă din trădări de neam, de care facem responsabil guvernul, al cărui comunicat îl așteptăm.

„Până atunci, țară, fii cu ochii 'n patru!”

Iar a doua zi după publicarea comunicatului, acelui ilustru dăltător de hrană minților iată ce scrie:

„Trădarea s'a consumat! Cărmuirea în neputința sa da-și ascunde infamia săvârșită recurge la duplicitatea cea mai condamnabilă!

„De aceea marii patrioți. D-nii Delavale și Deladeal au plecat cu expresul de aseară la Fefelegele — punctul vamal pe unde se expediază munițiile dușmanilor noștri seculari:

„Trădătorii avuseră însă, timpul să treacă peste granița munițiile; așa că d-nii Delavale și Deladeal, controlând cu scrupulozitate la lumina felinarelor, toate vagoanele din garajul Fefelegelelor n'au pu-

tut descoperi decit trei vagoane în lăzi de muniții goale, din ale căror conținut nu s'a putut găsi nicăeri, nimic.

„Încă odată facem atentă vigilența publică asupra tuturor purtătorilor de lăzi, de toate mărimile și de pachete, în care se trec munițiile, chiar pe sub ochii noștri.

„Iar trădătorii își vor primi pe-deapsa!”

*

Fulgerătorul antrefleu al „Fanfarei”, inserat de Trepăduș la „Ultima oră” cu compacte „a produs o consternare generală” în toate cercurile.

Peste tot, prin toate localurile consumatorii se cercetează bănuitori, aruncându-și priviri piezise și măsurându-se din ochi și cântărind—buzunarele celor-ce vin sau pleacă

— Să nu te miri dom'le—gâfăie domnul Chiostec, unul din cei „introduși în secretele zeilor”—să nu te miri că sunt în stare să-și treacă munițiile pe sub nasul nostru!...

— Fugi d'acolo Chiostec, te credeam mai deștept!—l'apostrofază ucul.

Iar Chiostec, imperturbabil, în șoapte:

— Pe onoarea mea că-i totul cu puțință!... Ascultați-mă pe mine: munițiile dispărute din lăzile despre care scrie ăla dela gazetă să nu vă mire că trece pe lângă noi, prin buzunare și ghiosdane, dacă nu și pun genți de cucoane!...

— Lasă-ne în pace nene în baza cornile sale!...

— Ce să te las că iacă, a și fost prins unul cu muniții!...

Într'adevăr în mijlocul străzii câțiva inși cu „Fanfava” în mână, au oprit o birje cu coșul ridicat în care se zărește un individ roscat iar la picioarele lui o ladă de scânduri ermetic închisă și cu felurite pecetii și inscripții negre pe ea...

Iar genialul Trepăduș întâmplându-se p'acolo, perorează într'un grup de colegi:

— Rîdeți de mine, monșer! V'ați încredințat acum?

— Ce să ne 'ncredințăm? — îi spune unul zâmbind:

— ...Că trec munițiile pe sub ochi noștri, în trăsuri și în automobile...

— Ce muniții Trepăduș? nu ție bine?

— Păi— ăla de colo, cu birja, cu lada pecelluită?

— Ce birje? Ce ladă pecelluită? N'auzi măi băețe că-i un biet de negustor care după o zi întreagă de îmbrânceli și înădușeală la grajdurile comunale a obținut o ladă de douăzeci kilograme zahăr cu care aleargă să-și satisfacă mușterii...

Parcă iar fi turnat o găleată în cap genialului Trepăduș, care dispare cât ai clipi, neștiind ce înalt personaj să mai descoasă și în ce noi trenuri și automobile cu muniții să-și chivernisească „Ultima oră” a „specialei” dela noapte...

MURGULUI...

Haideți, Murgule, în lume,

Hai să prîbeșim,

*Și, albindu-te de spune,
Să nu ne oprim.*

De cât numai către seară

Unde-i vinul bun,

*Ca să cânt în nopți de vară
Dorul meu nebun!...*

Murgule, mărește-ți pasu!

Și mă du ca'n sbor

*Cât mai iute la popasul
Nopților de-amor*

*Să s'atine 'n pieptu-mi dorul
Cel netărmurit.*

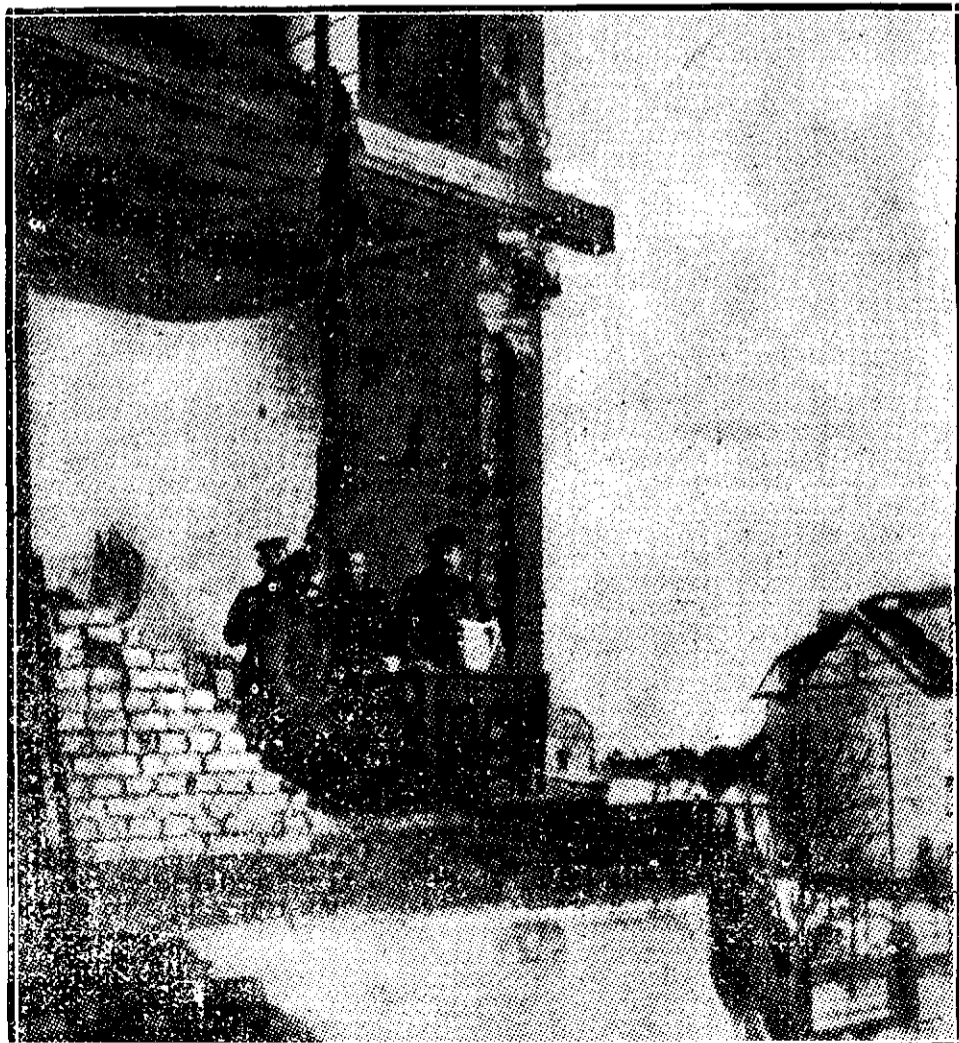
*Hai grăbește-ți iute sborul
Murgul meu iubit!...*

Crăsmărița cea frumoasă

Mă așteaptă 'n prag,

*Și în noaptea răcoroasă
Cântă: „Dor prîbeag!”...*

I. Cucu-Freamăt

*) Regretăm că nu le putem reproduce și pe cele inserate de gazetele filo-române...; așa ceva neexistând d'ocamdată.

Vederea generală a oraşului Riga, care e ameninţat de armatele germane.

Noutăţi teatrale şi artistice

Proiecte pentru viitoarea stagiune teatrală.—Teatre noi şi trupe noi.—Repertoriile trupelor lirice.—Reviste şi de toate.

Pe alte ţărâni „sezonul mort” îşi răsfală lene şi taciturnia nestingherită da nici un întrerupător al toropeii caniculare. E tăcerea semnificativă ce domneşte în pîcla unei zile înarşitate, înainte de vijelie, e prevestirea, poate a cine ştie a căror minuni de artă, pentru înfăptuirea căror trebuie linişte şi reculegere.

Numai în artele imitative şi de simplă reproducere — în toate genurile artei dramatice şi în acele ale lirice scenice — aşa fiind „sezonul mort” nu numai că nu există, dar s'ar putea spune că în această epocă a anului aceste genuri de artă se simt mai în apele lor.

Nimic minunat, deci, că teatrele fac treburi şi acum, ca şi în alţi ani. Bine înţeles teatrele subvenţionate numai cu obolul publicului, întru cât cele subvenţionate de stat... etc., printr'o nobilă tradiţie îşi pot permite luxul „sezonului mort” în cea mai deplină accepţie a cuvântului.

Aşa că teatrele de vară sunt singura mângâiere a publicului amator de spectacole uşoare şi, mai ales, ieftine şi, care de care, se întrec momindu-şi amatorii cu spectacole cât mai variate şi mai bine alese.

În acelaş timp încep să se vestească noile teatre în perspectivă, noile înjghebări artistice, cu concursul cutărei, sau cutărei celebrităţi în ţară „pe scurt timp”.

Impresarii încep să toarne prospectele şi să anunţe repertoriile, sub formele celor mai atrăgătoare „interviuri”, acordate de celebrităţile scenice cu o semnificativă complezenţă.

Şi publicul află, astfel, cum se vor prefăce vechile companii teatrale şi cum cugetă să-şi treacă piesele la care lucrează cu îndârjire „Domnul Ics”, hotărît să scrie o piesă anume pentru „Domnişoara I grec”.

Şi se mai află că Teatrul Naţional e pe cale de a-şi mări debuşeele artistice, întemeind o scenă anume pentru piesele spectaculoase — feerii, melodrame şi drame naţionale, sau poeme dramatice, — alcătuiindu-se o trupă deosebită cu această menire.

Fireşte că-i îmbucurătoare această inovaţie, a cărei necesitate era de mult simţită şi la noi, întru cât sunt unele capodopere ale literaturii dramatice, pentru a căror reprezentare cuviincioasă se cer oare cari perfecţionări de punerea în scenă, ce nu pot fi realizate pe scenele existente.

Decamdată se ştie atât. De îndată... ce noi interviuri acordate vor da la lumină alte noutăţi, ne

vom face datoria de a le consemna.

Cealaltă trupă quasi-permanentă a Capitalei îşi pregăteşte o nouă scenă, la Comoedia, unde echipele de lucrători lucrează cu febrilitate, la mărirea scenei şi a sălei.

Ilustrată de noui angajaţi iluștri, compania dramatică dela „Comoedia” pare a fi mai mult ca ori când ispitită de repertoriul rarităților dramaturgiei — „Strigoii lui Ibsen”, „Monina-Vana” de Maeterlinck, „Gioconda” lui D'Annunzio — și deci amatorii de spectacole mai eșii din coarul pieselor moderne, cu obișnuitul adulter și suprabanalitatele sfocicele ale consorțiului comediografic Flers-Caillet-Bernstein și ceilalți corespondenți din București și d'aiurea — vor avea putința să se bucure de câteva reprezentări demne de un sătul de lanalifăile amintite.

Nici trupele Cirice nu rămân mai prejos de cele dramatice. Noui formații de operetă se anunță, cu aceiași regularitate, la începutul fiecărei toamne.

De astădată e vorba de o asemenea formație ce se presintă cu garanții de succes mai mari ca nici odată.

E vorba de noua companie de operetă și probabil și de operă, de sub direcția Dumitrescu-Silva, Ciucurette, Fl. Florescu — o trinitate de artiști alături de care găsim ca maestru, pe simpaticul Alecu Bărcănescu, un vechiu stălp al formațiilor lirice dela noi.

Noua companie lirică își rezervă însă noutățile de repertoriu și cele lalte pe mai târziu, când artiștii câștigați d'o camdată de succesele din provincie — se vor fi întors în Capitală și vor putea să acorde „interviuri senzaționale” asupra viitoarei stagiuni...

Celelalte trupe lirice — compania C. Grigoriu dela Oteteleșanu și compania de operă comică — de operă dela Blanduzia, își asanează seriile de spectacole și succese, cu repertorii fundamentali deosebite.

La „Oteteleșanu” domnește operetă vieneză, cu toate micile-i ramificații de acțiune prin șantanuri, localuri de noapte și celelalte picanterii caracteristice genului aceste de operetă cu totul specială.

La „Blanduzia” tineri cântăreți-cântărețe și-au luat-o în cap și au isbândit într'o bună măsură să reîntroneze în gustul public vechi și serioasa operetă și operă comică franceză.

În acelaş timp diversele „Cinema” de grădină, dintr'un esplicabil spirit de concurență au reluat seria „revistelor” a căror sămânță se pâr-

rea că a pierit odată cu ivirea primăverii.

Aşa că numai de lipsă de spectacole nu se poate plânge publicul amator de spectacole uşoare și mai ales ieftine, cea-ce nu poate nemulțumi de fel pe artiștii diferitelor trupe ale teatrelor de vară.

B. Lăutarul

„Câni”

„Înainte cânilor, să vă pustiiți cu totul!”

„Ofițerii maghiari mână
biata gloată valahă...“
„Neamul Românesc“
an. IX, No. 44.

Mai ziceți-le — odată câni,
Mai ziceți-le — odată.
Dar știți că poartă din bătrân
Un nume scump de buni români,
Și merg cu voi de săptămâni
La lupta nverșunată,
Și pentru voi sunt câni.

Iar masa lor și casa lor
S'o pustiiți vi-i seamă.
Voi dănuțiți când știți că mor
Flăcăii bravi dintr'un popor,
Crescuți pe brazda de ogor
Și Dacia li-i mamă.
Vai, ce-a mai fi de casa lor.

În bătătura dela crâng
Jucaru flăcăi și fete.
Azi fetele în sat se strâng
Și fetele duiioase plâng.
Și fetele de dor se strâng
De parcă's deochete.
Sărmane, fetele din crâng.

Și-apoi bătrânii, buni la sfat,
Se prăpădesc de jale
Când pleacă cei chemați din sat
Să lupte pentru împărat.
Așa viața lor i-a dat
Supuși Măriei Sale
Cu sfat viclean și fără sfat.

Li-i dată carnea pentru tun,
Li mda ca pe turnă
Dar „câni” știu că-i mare bun
Porunca pentru cel nebun.
O știu aceasta, dar n'o spun
Ci-astept'o zi, la urmă.
Săntoarcă gura dela tun...

Și vezi, în trăsnete și fum
S'a clătina pământul.
Și codri vor porni la drum,
Că-i mare ceasul de acum.
Să se prefacă toate scrum...
Și-om spune noi cuvântul
În trăsnet, flăcără și fum.

Volbură Poiană

NEDUMERIRE

(Dintr'un roman nesfârșit)

...Când deschise ușa, ochii lui se opriră mirați asupra celei ce-i sta înaintea. Se înșela oare? „Necunoscuta” era?...

Dreaptă, cu nemișcarea unei statui, la rândul ei, ea-l privea cu ochi din care țâșnea, abia înfrânat, fiorul dragostei nemărturisite.

De când o chinuia gândul de a-l vorbi și de a-l vedea de aproape, Leria nu mai avusese astămpăr. Zile întregi sta cufundată în visul acesta, care i se strecurase în suflet, nesimțit întâi, dureros și arzător ca o flăcără; pe urmă... Trebuia să-l vadă... trebuia! Gândul acesta îi intrase în carne, în nervi, în oase și o înebunea aproape...

Și într'o zi, după o noapte înfrigurată și nesfârșită se hotărâse: Se va duce la El. În orice împrejurare pasul acesta ar fi fost de neertat, dar aci însăși întâmplarea o ajuta: El era medic și Ea era bolnavă, sufletește poate — dar bolnavă...

...Și când trăsura se opri în fața casei, unde locuia El, când citi pe tablita neagră numele lui scris cu litere aurii, se cutremură. Fu gata să se întoarcă îndărăt — dar se răzgândi. Poate că El o și văzuse de sus, dela fereastră. Urcând scara avu o senzație ciudată de ameteală și se sprijini de balustrada de fier, care se clătina, plecându-se ușor într'o parte. Leria se trase înapoi puțin speriată... Dacă ar fi căzut?... Nu, hotărât lucru, Leria era ne bună dela o vreme. Își dorea toate relele, numai ca să aibă nevoie de îngrijirea omului, care-i încătușase sufletul — cum? — nici ea nu știa...

Sună. Dacă i-ar fi eșit înainte în clipa aceea de sigur că și-ar fi pierdut de tot cumpătul. „Domnul doctor e ocupat” i se spuse „dar dacă voiți să așteptați...”

Să aștepte... chiar așa voia. Se așeză pe un scaun și rămase nemișcată. Văzuse dintr'odată limpede nesocotința ce făcuse venind la El... De ce venise?... În zadar căuta să se desvinovătească singură, spunându-și că într'adevăr era rău bolnavă și că trebuia negreșit să-l consulte. Sufletul ei drept se revolta împotriva-i. Căci ea venise să vadă impresia lăsată de scrisorile ei — scrisori în care iscălea „Necunoscuta”, ce-i drept, dar care tocmai fiindcă purtau pețea anonimului erau îndrăznețe și învăpăiate, ca dragostea ei.

Leria se scutură, ca dintr'un vis și privi cu lăcomie în juru-i. O curiozitate ne mai avută în viață se deșteptă în ea... Era în casa lui... între lucrurile lui... Colo în colțul de după ușă erau cărțile lui dragi... Luă la întâmplare una și

Noua serie a marilor si valoroaselor Premii

ce oferă ziarul „Universul” abonaților săi la tragerea din Noembrie 1915

Lei 5.000

IN BONURI COMUNALE 4%

cu cup. de Noembrie 1916

Un dormitor complet de bronz

pentru 2 persoane, compus din 2 paturi de bronz, cu somiere, 2 noptiere, și un elegant lavoar cu oglindă, special lucrate de cunoscuta fabrică de mobile de bronz M. Gutman, București, str. Sf. Apostolii, furnizorul celor mai mari case particulare Ville și Hoteluri.

Una Gramolă

mărimea 59-44-116 cm., construită în forma unui dulap de mahon foarte elegant lustruit, cu o despărțitură jos care servă la conservarea plăcilor. Pavilionul din lemn de rezonanță în montură de fentă se află în interiorul dulapului. Mecanismul extraforte cu 3 arcuri. Brațul conic recurbat o diafragmă „Exhibition”. Această gramolă, o bucată de artă, menită a înfrumuseța cel mai luxos salon, este ca construcție ultima perfecțiune a renumitei fabrice marca „Inger” și ne-a fost furnizate de către reprezentantul ei d-l Jean Feder, furnizorul Curții Regale, București, Calea Victoriei, 54.

Un dormitor de lemn fin

construit în marea fabrică de mobile de lemn Marin V. Ganea șoseaua Mihai-Bravul No. 37 și str. Șerbănică No. 10. Sucursala: Calea Victoriei No. 107

Un elegant dormitor de bronz

de mare valoare, compus din 1 pat, o noptieră și lavoar cu o oglindă, furnizat pentru premiile noastre, dela cunoscutul depozit de mobile de fier și bronz „Industria Metalică Marcu”. Bulevardul Elisabeta 8, București

Un elegant pat pentru copil cu împletitură de sârmă și somieră cumpărat tot dela „Industria Metalică Marcu”, Bd. Elisabeta, 8.

Una sobă „Modin” no. 3 tot dela depozitul de mobilă de fier și bronz „Industria Metalică Marcu” Bulevardul Elisabeta No. 8.

10 Lăzi cu diferite produse ale renumitei case „Bresson”

fabrică de lichieri, siropuri și cognacuri, au fost cumpărate pentru premiile ce le oferim abonaților noștri la tragerea din Noembrie c.

Un coșuleț de metal alb fin argintat pentru cărți de vizită. Una casetă de bijuterii de metal alb, frumos argintat, în formă împletită. Una fructieră cu picior de metal alb, fin argintat. Un serviciu de ceai pentru 6 persoane, compus din 6 pahare de ceai cu suporturi, o zaharniță, o sticlă de rom, un cleștor de zahăr, toate de metal alb fin argintate, pe o tavă de lemn de mahon, cu monturi argintate. Una oglindă de mână de metal alb, splendid executată, pusă într-o mică casetă de lemn. Una cutie conținând 12 cutițe și 12 furculițe, de metal alb oxydat, pentru fructe. Toate aceste obiecte ne au fost furnizate de marelui magazin de bijuterii, ceasornice și argintărie. FRĂȚII ROLLER, furnizorii Curții Regale, București, str. Carol 50, etaj

Una vioară fină cu cutie, forma vioarei inclusiv arcuș cu capră de fildes, garnitură de coarde fine englezești, cameră și sacoz: una mandolină italiană din lemn de palisandru frumos ornamentată. Un flaut cu capul de fildes, lucrat din cel mai fin abanos cu 14 clape, într-o elegantă cutie captusită cu catifea. Aceste toate, furnizate de magazinul general de muzică „La Harpa”, București, str. Colței No. 5, renumit

în toată țara pentru deosebita calitate a mărfurilor ce debutează.

Una pușcă de vânătoare cu două țevi, țevile de oțel, „Bayard”, din renumita fabrică de arme „Pieper-Bayard”. Această armă are 4 zăvoare de siguranță, țeava stângă choke-bore și poate întrebuinta atât pulbere neagră, cât și pulbere fără fum; Una carabină semi-automată de mare precizie Pieper cu tirul garantat precis; Un revolver automat; Un flacon „Thermos”, de 1 litru, care menține temperatura lichidului (cald sau rece) în timp de 48 de ore, cumpărate dela marelui magazin de arme și biciclete B. D. Zisman, furnizorul Curții Regale, calea Victoriei 44, Buc.

Una pendulă mare de perete, modernă de nuc, cu sunetul melodios. Un ceasornic-brățară de argint pentru damă. Una brățară de damă, aur 14 carate, marcată, formă modernă cu pietre. Un serviciu manicure, complet de argint cu cutie tapisată. Cumpărate dela ceasornicăria COLTEI, magazin de încredere, str. Colței 31.

15 flacoane a câte 1 kilo, apă de Colonia Camelia, puternic parfumată cu liliac, măgărițar, violette, zambile, heliotrop și Verveine, furnizate de renumi-

ta fabrică de parfumiuri „Camelia”, A. S. Aftalion, str. General Florescu nr. 6, București.

Jumătate garnitură mobilă de bambu, pentru salon, compusă din: Una canapea, două fotolii și patru scaune elegant tapisate; Un elegant birou de stejar pentru damă; O oglindă venețiană de cristal; Una etajeră de bambu; Un cuier de bambu cu oglindă de cristal pentru antreu, toate acestea cumpărate de la marelui magazin de mobile Marco Dattelkremer, str. Carol 62, Buc.

Șase perechi ghete pentru dame sau bărbați, lucrate într-unul din cele mai luxoase ateliere de încălțăminte din Capitală, și anume dela moderna pielărie la „Cocoș”, Stelian L. Georgescu-Cocoș, Calea Moșilor 34. Aceste ghete se vor electua după măsură, trimisă de câștigător, administrației ziarului nostru.

2 noptiere de mahon, în formă de dulăpior, fiecare având câte o placă de marinoră.

5 ceasornice de argint pentru buzunar având inscripția ziarului „Universul”; 5 ceasornice pentru birou cu pedestal de cristal, tot cu aceeași inscrip-

ție; 5 ceasornice de perete frumos pictate, se întorc la 8 zile, tot inscripția ziarului „Universul”; 5 ceasornice nichel, având și aparat Pres-Papier.

Una mașină de cusut, marca „Excella”.

5 assortimente complete din produsele cosmetice „Flora”, compuse din: cremă Flora, 1 cutie pudră Flora, 1 Săpun Flora, 1 sticlă Capilogen Flora, 1 pomadă Flora, 1 sticlă lapte de crin Flora, 1 săpun de lapte de crin 1 apă de gură Bucol, 1 pastă de dinți.

1 pereche vase de sticlă pentru flori, frumos pictate.

2 cămăși țărănești de noapte pentru bărbați, lucrate din pânză de casă, cu arnici roșii.

Una sobă fabrica „Matador” ultima perfecție.

Un vas de majolică pentru flori, montat pe un ghigort.

1 vas pentru flori pictat și aurit.

4 Splendide sacheuri pentru dame.

Donă candelabre de bronz, o adevărată podoabă a casei.

Una pereche ghete pentru damă.

Afară de acestea, toți abonații mai primesc gratuit un volum din „Memoriile Regelui Carol” tipărit anume pentru abonați

Notăți bine: dând aceste mari premii de valoare abonamentele sunt reduse la 18 lei pe an; 9.15 pe 6 luni; 4.65 pe 3 luni

Pentru concursarea la premiile de mai sus, abonații pe un an primesc 30 bonuri, cei pe 6 luni 15 și cei pe 3 luni 5 bonuri. Abonații pe un an participă la două trageri, deci după prima tragere vor primi încă 30 bonuri pentru tragerea următoare. Administrația „UNIVERSULUI” nu întrebuintează încasatori. Plata abonamentelor se face direct la Cassa administrației ziarului, prin mandat poștal sau în persoană